
Min mor Hilma Carlsson, född den 28 juni 1871 i Finnbygget Hannäs socken, har från sin ungdom omtalat, att i hennes barndomshem, de var många syskon, brukade samlas ungdom från hela Rumma by.

Finnbygget var en gård som hörde till Rumma by. Hennes bror, som ännu lever, nu 82 år gammal, hade där satt upp en gunga mellan två tallar. Gungan var helt av trä, alltså två bräder som upptill hängde i den stång som var fäst i träden, nedtill var de förenade med ett bräde som man satt eller stod på.

När ungdomen samlades vanligtvis på söndagseftermiddagarna, på förmiddagen fick man inte, åtminstone i morfars hem, ägna sig åt några nöjen. Alltså var det mestadels på söndagseftermiddagen som man roade sig med gungning mm. Den som gungade satte med rörelser på kroppen få gungan i gång. Pojkarna satte naturligtvis en ära i att kunna gunga så högt som möjligt. De gungade så att de stod med fötterna rakt upp.

En annan slags gunga, gjorde morbror också. Den bestod av en i marken nedslagen påle, och en plankan med ett hål i mitten. I pålen slogs järndubb, plankan lades på så att den kunde svänga runt, därpå satte sig några ungdomar på varje ända av plankan, och några placerade sig invid pålen och sköt plankan runt. Denna typ var alltså en slags karusell. Den blev dock förbjuden av morfar, därför att någon av de mindre barnen råkade springa i vägen, och fick en smäll i huvudet.

Sådana gungor gjorde man också vintertid, på sjöarna när isen låg blank. Man slog då ned en dylik påle genom isen, där den fick frysa fast, däri fästes en stång dock med den skillnaden, att denna gjordes fast vid ena änden, i andra ändan band man stadigt fast en kälke. På kälken placerades så många som hade plats, varefter några stycken fattade tag i stången och satte den i rörelse. Fick man hugga ned trappsteg i isen för fötterna för dem som sköt på, kunde man få riktig fart på slängkälken.

En slags sport som jag själv i pojåkåren deltagit i, var att klättra upp i unga smidiga björkar så högt som möjligt. När man då kom upp i toppen, så att denna böjde sig utåt, hängde man där och gungade. Att toppen ibland brast, så att man kom ned till marken något fortare än man beräknat, hände ju någon gång.

Solvesta den 20 nov. 1947

Gustav Carlsson